

... žili tu Češi německých zvyků a Němci
přivyklí pravidlům království českého.
Když šlo o pytláčení, pak bratr neznal bratra!

ADJUNKT

Nad příjemně oblými šumavskými kopci dohasínal den a zapadající slunce bylo obsazeno do hlavní role. V rozlučce se naposledy, už slábnoucími rudými, oranžovými a posléze sytě žlutými rty líbalo s temnicí zelenomodrou smrčinou pralesa. Západní horizont vzplál a jeho odraz se usídlil v korunách stromů, zatímco u kořenů začalo stmívání a mezi kmeny proletěl první hladový netopýr. Lesy mlčí a přece znějí jakýmsi zvláštním souzvukem příznaků večera a budoucí, možná strašidelné noci. Soumrak tkal tmavomodrý plášť, do kterého se postupně a tiše halil celý les. Uléhaly v něm tmavomodré stíny a pod ním paprsky lámaly políčka, loučky, kamenité meze i střechy ve stráni roztroušených chalup. Jedna, přirozeným zmlazením znovu obživlá nevelká holina, v tom matném lesku večera soustředěně poslouchala poslední noty z písně bezchybně ladícího drozda. Opeřený krasavec vskutku úžasného hlasu předzpíval na nejvyšším prýtu krajního smrku skvělé melodie. Loučil se, a tak jako každý den zdravil nadcházející noc. Byť na nebi ani mráčku, šeřilo se rychle. Z padlých, roztroušených kmenů věkovitých smrků lehce voněla pryskyřice. Les jakoby se nadechoval k obrození. S jarem vzklíčené semeno na kmeni padlého starocha se proměnilo v sazenici. Jak jinak? Dřevo, pro nesmrtelný koloběh života, odjakživa roste na dřevě. Na šednoucím nebi se objevila Polárka. Pevně usazena nad modrofialovým zubatým lesem se záhy stala královnou nebes. Posléze se rozsvěcují další hvězdy, aby v celých houfech osévaly nebeské pole. Pokud se odněkud náhle nepřiženou zlobivé mraky, což na horách nikdo předem neví, bude noc pro pytláky jako stvořená. Ptáci dozpívali, tma zhoustla, stromy, skály i pařezy se mnohde měnily do záhadné tajuplnosti.

Ve škvíře mezi lesy vycházel měsíc. Velký, žlutý, trochu obalený prstencem rozmazaného kruhu. Brzy nejspíš zaprší, ale tuto noc ještě ne. Volá sova. Zjara to bývá vyznání lásky, soví způsob namlouvání, ale teď, kdoví?! Třeba varování! Možná se raduje, možná plní strážní službu, aby si noc bez

sovího hlasu nepřipadla ochuzená. Další vyrušení, už z usínání, obstaralo ostré srnčí bekání. Něčím vylekaný kus znervózněl, ale vzrušený hlas doléhal zdaleka. Král téhle mýtiny by se tak hlučně nechoval, dávno znalý okolí, léty zkušený opatrný šesterák. Mnohokrát bez pohybu, v naprosté tichosti prověřuje les, než krytý stíny opatrně vytáhne na „svoji“, starými a známými smrky, obrostlou pasečku. Pokud by jenom tušil nebezpečí, zmizí bez hlesu a všemu posvátnému klidu svou přítomnost zapře.

Doznělo klekání. Neslo se z malé zvoničky postavené pod lesem blízko kostelíka. Dřevěným okem svátosti hlídala i dohlížela na samoty všelijak rozházené v horském údolí. Ve dne v noci stráží nevelké seskupení chalup po obou stranách potoka roztáhlé horské dědiny. S jejím kovovým hlasem skončí i pohyb kolem domků, rozsvítí se malá okénka a do noci se ještě víc zamračí čela do krovů naražených doškových či šindelových střech. Malá očka ve stěnách, tenkou žlutí přiznají zažehnutí knotů lojových svíček. Tma rozprostřela hebké perutě pokoje nenápadně a tiše, byť lecjaká překvapení nevylučovala. Proto už Položila i poslední stíny k rozehrání lesního úžasného nočního matení. Ty si nad to bude měnit měsíc a připomene čarování. Však se mnozí prostí lidé v noci bojí i přiblížit, natož do černého lesa vkročit. V pobožných hlavách se hned zjevují vidiny všelijakých strašidel a nestvůr. Na nic z toho však dva muži nevěřili, neboť zkušený pytlák pověr a bájí nedbá. Naopak, málo bohabojný, má noc za věrnou družku svého konání. A tak se dvě temné postavy ve smluvený čas sešly na dohodnutém místě a skryti, mlčky, pozorně a dlouho sledovaly okolí. Začínající noc byla teplá a po včerejší spršce chladnější předchozích. Chlapi tiše a bez pohybu bedlivě poslouchali. Zdálo se, že žádné nebezpečí nehrozí. Malá sova neslyšně přetáhla nízko nad jejich hlavami a i ten sotva postřehnutelný, skoro utajený pohyb, vlastně jen mih ptáka prachového peří, chlapy na moment vypjal. Žádných slov třeba nebylo, kývli a nakročili k lesu. Velký revír Antýgl i všecken les kolem se táhl přes dvanáct set metrů vysokého kopce k Filipově Hutí, k Vydře a přes slatě až k Hanifberku. Hodně z tamních lesů oba chalupníci dost důvěrně znali.

Šumavské hory byly na mnoha místech pokryty hlubokými pralesy. V zimě neprostupné, ale i v létě pro lidskou nohu obtížné. Jenom hajný, pytlák či pašerák, se vyznal. Potkat někoho snad ani nehrozilo! Zvláště v noci. Smrky si ve vlasatých korunách držely kalnou lucernu měsíce. Den spadl nejenom do snu, ale také do tiše oddychující černé tmy. Lehoučká noční sametová pokrývka

prošitá hvězdami se dotkla krajních stromů. Voňavým, neslyšným šepotem si slibují příjemné a klidné prožití druhého ročního období. Srncům dávno vyzrálý parůžky a o jednoho krasavce z rodu elegantů, chtějí pytláci usilovat. Starší z obou, mladého nepravý „fotr“, tu nedávno vytlučeného šesteráka viděl a obeznal. Statný kus rudé kůže, silné trofeje s tělem šlechtice, tady má svůj „veksl“, takže pytlákům v příznivém nočním čase svitla naděje ho ulovit. Tráva na nedaleké lesní loučce je čerstvá, šťavnatá a tedy i lákající zvěř.

Cestou chlapi vyzvedli pušky z úkrytů a pohlceni už nejtemnějšími stíny, se rozešli. Těla šlachovitých chasníků splynula s kmeny šumavských velikánů, znají tu skoro každý strom, na šesteráka budou čekat nedaleko od sebe. Důsledně pohlídají vítr, oči budou bez přestání těkat po okolí, uši našpicované. Zas a znovu ukládají do paměti kdejaký pařez či výmol poblíž stanoviště. Tihle Šumavané nejsou z těch, kdož vidí duchy, ale přijde-li čas, musí s jistotou rozpoznat porostem táhnoucí srnčího samce. Při čekané a proti mysli vzpomene starší z nich dědka, co zde byl řadu let hajným. Všechny ty roky šmejdil po lese ve dne v noci, jakoby hlídal svoje. Smrtelník nebezpečnější pekelníka, služebník poctivý a přísný. Doma nevydržel, nezmar, chvíli pokoje sobě, natož pak v lese cizím osobám, nedal. Ale také mužský rovný a férový. Teď, už má svoje roky, prý ho trápí revma. Bojovali spolu dlouho a jednou ho hajný, už je to dávno, za to, že se nechal hloupě lapnout při kladení oka, dohnal až k četníkům. Nic mu neprokázali, vykroutil se, lhal, že drát našel a chtěl z lesa odnést. Podobnou chybu už potom nikdy neudělal, i když kolikrát měl namále, vždycky o onen pověstný chlup proklouzl. Je na penzi lesník z hájenky a zaučuje adjunkta. Ten ale, synek školou vzdělaný a namyšlený, si určitě myslí asi vyšší místo, než je postavení hajného. Jenže lesmistr panství, padni komu padni, trvá na tom, že každý začátečník si musí odsloužit nejméně dva roky na nejnižším stupínku. No, a tak se tenhle kluk se do služby pěkně „opřel“. Muže, co se před zimou trápil s pařezem pro trochu tepla v síni a neměl vymezení, obvinil z krádeže a vyhnal z lesa. I babám, co sbíraly maliny a trochu klestí, vyhrožoval. Vesničané ho nemají rádi, ale mlčí. U vrchnosti si zle žádný neudělá. Do hospody ten despota nevezle, tam by mohl i nějakou slíznout. V poslední době podezřívá z pytláčení snad všechny osadníky. Často vykřikuje, že si na pytláky posvítí, že jednoho po druhém dostane za katr, že jim nejen flinty, ale i huby rozmlátí. Starý, jak na tohle vzpomněl, musel se do černého lesa usmát. Ten mu úšklebek vrátil. Shodli se, že pes, který štěká, nekouše. Na něj, starého pytláka,

tenhle holobrádek nemá. Kde je teď? Čekají tady na panského srnce! Zdejší hajní to ovšem snadné nemají, uznal pytlák. Jsou ve dvojím ohni. Vrchnost vyžaduje poctivou službu a za tu jim může hrozit pytláková msta. On by sice po člověku nikdy nevystřelil, ale ta sebranka z Bavor, co jim leze do revíru, kohoutek klidně zmáčkne! Starý hajný byl, jaký byl, ale všechno s vesničany řešil sám, na úřad podal hlášení jenom, když už to opravdu muselo být. Mladý prý se vším hned běží za revírníkem. Ale co, však žádný strom neroste do nebe ...

Hory dál hlídala noc, hvězdy na nebi si v poklidu blikaly. Měsíc zatím pomáhal málo, ale oči pytláků jsou naučené vidět i ve tmě. S mladým chalupníkem loví zkušený pytlák nejraději srnčí. Je skladnější než jelen a chutná zvěřina se dobře prodává. I když mladou laňku nebo koloucha by též brali. Dumá si, dumá, už také děda, ale zůstává ve střehu, neboť dobře ví, že při tomhle řemesle není opatrnosti nikdy dost. Pytlákovi uprostřed šumavských lesů hrozí stálé nebezpečí, i malá chyba může být osudová. Černé, hluboké lesy široko daleko kolem usnuly.

Mladému parťákovi se dneska večer do lesa nechtělo. Chvíli se dokonce zdráhal, ale když starý naléhal a tvrdil, že srnce určitě dostanou, kývnul. Poslechl ho vlastně pokaždé, neboť v jeho zkušenosti věřil a v lese na ně spoléhal. Ví svoje, fotr léty pytlačení vyškolený, vyzná se a není venku první noc. Tahle je příjemná, rozkvétá do vonící tmy, měsíc se už vyhoupnul nad les. Všude, kde mu husté větve nebrání, pustí dolů trochu světla. Kouzlem svádějícím k zasnění se blízké okolí na okamžik zalesklo a kulatý pastýř hvězd uchoпил vládu na nebesích pevněji. Uprostřed Šumavy se otevřel čistý list zchystaný rovnou pro péro básníka. Jenže ani jeden z pytláků psát neuměl. Raději se přitisknou ke kmeni těsněji. Noční vlhkost nesla známý nádech lesního tlení a syroviny. Zvláštní, ani příjemná, ani odpudivé vůně, uvědomil si mladík, snad mu připomněla jeho děvče a hned pomohla setřást divné, nepříjemné vnitřní pnutí. Rozhlédl se znovu. Za sebou má rozsáhlý močál s mnoha popadanými kmeny, porostlých mechy brčálové zeleně, mrkající drobnými odlupky měsíčních paprsků. Lákají i varují, jak už mnohokrát dokázala, zrádná blata. Odtamtud nebezpečí nehrozí. Naproti se tyčí nevysoké skály z tmavého šumavského svoru žilnatého světlejším křemenem. Léta tam hnízdí párek výrů. Poskládané balvany jsou špatně dostupné a ani z té strany by ho neměl knížecí sluha překvapit. Dobré je to. Znovu si vzpomněl svoji milou a uvědomil si, černovlasý chasník, že už zítra za Grétou odchází. Však fotrovi řekl - dneska

spolu loví naposledy. Krčil nosem, škrabal se za uchem, staroch, po té zprávě, ale nepřemlouval ho. Dívka slouží na jednom bavorském statku hned za hranicí. Jenom její dva bratři kdyby se mu tolik neposmívali. Proč prý sbírá drobty a dávno se nepřidal do jejich bavorské, dobře organizované pytlácké bandy. Jedou ve velkém a prý jsou nepolapitelní. Kdyby přece něco, prostřílí se. Právě z toho má špatný pocit. Bez sebemenších zábran dokáží zabít člověka.

Tohle je dobré místo. Kéž by srnce ulovili. Rozloučit se dobrou rankou by vůbec nebylo špatné. Občasná pytláčka oběma domkům přilepšovala masem a i prodej něco vynesl. Nic ke zbohatnutí, ale jakýsi peníz přece. Na mouku, na cukr a sůl, na margarín. A zbyde i na trochu šňupacího tabáku. Zatím je při pytláckém pychu pod hvězdami žádný z knížecích nohsledů nepřistihl, ale kolikrát to měli nahnuté! Lépe nevzpomínat. Jenže je to těžké, říkal si, už do lesa nepáchnu, ale pokud se dařilo, dalším vycházkám se nespoutaná duše horala neubráníla. Nadechl se a zase ucítil sílu mízy vystupující z pevných těl kmenů. Prohlédl okolí. Nikde živáčka, všude ticho. Srnec už by se měl objevit. Bída, co s mámou v chalupě dřou, je málem nesnesitelná. Když bude s Grétou, udělají se pro sebe a matce čas od času vypomohou. Odejde. Stará, životem unavená hospodyně se zbaví jednoho hladového krku, poslední dobou se beztak jenom hádají. Nechce ho do Bavor pustit, i když sama ví, že pro všechny to tak bude lepší. Louku přijde pokosit, seno koze nasuší, dřevo na zimu doveze, naštípe, pod střechu narovná. Chtěl tady pracovat v lese, ale copak mu ten nový adjunkt dá vydělat? Nechal se slyšet, že prý by si všímal všeho, co by mu v noci pomohlo k pytláčení. Něco pravdy na tom bylo, ale to se nepřiznává! Každý dřevař a v noci pytlák, znaky po zvěři nepřehlédne. Nebyl křikloun, bitkař už vůbec ne. A že po lese chodí od malička s otevřenýma očima? S tím se tady narodí každý normální kluk. Někdy ho mrzelo, že nemá práci, nějaké hrábě, dřeváky, košty či násadu v zimě vyrobí, něco i vyudí. Kouřem prošlé kousky se lépe prodávají, víc vydrží. A máma sedí denně u tkalcovského stavu. No, klepou to spolu, jak se jenom dá, jenže, žádná sláva. Ale Šumavu má rád, i když je chudá. Les, kopce a hlavně volnost. Často se toulá ve smrčinách, kolem potoků i ve skalách. Nedávno došel až k uhlíři. To je hodně tvrdá a špinavá robota, mizerně placená práce, jenže oni jsou s tím smířeni. Tenhle žije se ženou a čtyřmi dětmi v mizerné chýši, ale nenadává, nestěžuje si. Milíř hořel opodál u potoka a chlapík si rád popovídal. Pozval ho na pečeného pstruha vyloveného z panských vod vlastníma rukama. Viděl obrovskou bídu, ale poznal dobrá

srdce. Vracel se oklikou, obcházel mokřiny a slatě prořaté pašeráckými stezkami. Věřil, že Bavorská strana je stejná, bude tam jako doma. Však kůrka chleba se všude těžce dobývá. Dál od hranic by práci třeba našel, ale dýchat ve městě by nemohl, zadusil by se.

Zbystří, přimhouří oči, ať temnotu dobře proříznou a poslouchá. Ne, nic, dobré je to. Hned zítra půjde za děvčetem, jsou tak domluveni. Měsíc po nebi popošel a mladý prohlédl okolní černé stíny. Jsou parádní, přišly se s ním, oblečeny ve svátečním, rozloučit. Však podobné budou i za hranicí. Nedaleko čeká na srnce jeho mnohem zkušenější parťák. Přišlo mu na mysl, že fotr už byl jednou za pytláctví vyšetřován. Jak to skutečně bylo, vlastně nevěděl, nechtěl o tom mluvit. Zahořkl tehdy, uražený, to přiznal, a slíbil starému hajnému ostudu vrátit. Zanedlouho položil na práh boudy v lesní školce hlavu upytlačené srny. Nejdřív ji chtěl narafičit přímo na schody hájenky, ale pes tak vyváděl, že se neodvážil. Byla to stejně hloupost, což záhy uznal a na mstivé choutky zapomněl. V mladém ten příběh vyvolal úsměv, mozek však pracuje naplno. Každé zašustění myši pytláka napruží. Naučený však v sobě klid udrží. Ten je mezi žebra vždycky na lovu vtěsnán společně s napětím. Každý pytlák v sobě nese kousek strachu a mladého, myšlenkami už v Bavorech trápí představa, co kdyby? Včera žid v konzumu před ženskými povídal, že hajný v revíru, donedávna pevný jako šumavská žula, pro bolesti v kloubech ani z domu nevychází. Máma domů donesla, že pochůzky za něj koná pan adjunkt. Alespoň že nehlídají oba. Dobré? Špatné? Dohromady ho nezná. Starý říkal, že touží po rychlé kariéře a určitě bude nebezpečný ...

Rosou vlhký a měsícem osvětlený nedaleký lesní palouk lákal k tanci jezinky. Ticho jako v prázdném kostele zvýrazňovalo letní noc a světla bylo až zbytečně. Úplně tiše, málem bez dechu, ovšem s připravenými zbraněmi natažených kohoutků, čekají dvě postavy v rozích dlouhé lesní paseky na srnce. Už tu měl být, statný kus dobrých parůžků. Kupce mají domluveného, zaplatí i za trofej. Prodej masa a účtování obstarává starý a mladý je tomu rád. Nikdy ho nenapadlo podezřívát ho, dává-li mu spravedlivou půlku. Vlastně ani neví, kolik za kilo bere. Dobře tak, nechtěl by to dělat. Klid kolem začíná být dlouhý, pro soustředěného pytláka už i trochu zmáhající. Nic se neděje. Minuty se vlečou a nabádají k ubrání na obezřetnosti. Není divu, že v chlapcově hlavě se čím dál víc motá Gréta. Vzpomněl vášnivého milování v seně nad maštálí, na čistou, přirozenou vůni děvčete, která ho tolik dráždí a tak krásně zaslepuje. Dnes je na

pytlačce naposled. Končí. Jasně bratrům děvčete řekl, že si práci najde. Vysmáli se mu. A kdyby nic nenašel, jeho věc. Klidně odjedou za velkou louží, v Americe je prý roboty dost. Akorát na lodní lístky by musel vydělat, neví kde, ani jak. Gréta s ním určitě pojedje, i kdyby bratři nesouhlasili. Ne, otálet nemůže, ráno sbalí ruksak a hurá za kopečky. Pak se uvidí. Těch pět švestek, co má, snadno pobere. S mámou se rozloučí rychle, přece ji neopouští napořád, nějaké peníze jí donese, jenom, co je vydělá. Přemýšlí si a přizná, že pytlácká vášeň je silnější ostatních. Žádný z těch, kdo jí propadne, nedokáže volání lesa za příznivé noci odolat ani pod pohrůžkou žaláře, bude-li, pane Bože chraň a opatruj, chycený. Neví honem, co s tím bude dělat dál. Asi neodolá, nedokázal by pušku pověsit na hřebík. Možná se nakonec bratry svého děvčete dá do holportu! Polesí mlčí, dva pytláci čekají dlouho a srnec nikde. Mladému je chladno, má chuť lov zabalit, jenže jsou domluveni a starého parťáka nazlobit nechce. Vždycky udělal, co on řekl. Je opravdu jako fotr, i když toho pravého nikdy neviděl. Možná se parůžkář náhle zjeví - složí ho a hotovo. Už aby to bylo! Jenom jestli se dočkají. Les je velký a lov je lov. Ale když už jsou tady, byla by škoda ho nedostat. Hlavně, že se tu nepotlouká hajný! Bodejt. Nemůže přece vědět, kde zrovna číhají. Každý zvuk je v tomhle průzračnu slyšet a cvičenému uchu pytláka ani slabounké prasknutí větvičky neujde ...

Stejně pečlivě poslouchal i mladý adjunkt na noční pochůzce. Pomalu krácel krajem močálu. Slyšel o něm vyprávět všelijaké hrůzy a vlastní představou trochu vystrašený, se bedlivě rozhlížel stejně často, jako musel dávat pozor pod nohy. Tradovalo se, že těkavé plamínky sotva z bahna vyskočí, hned zase mizí, neboť jsou to vzdechy utonulých. Příšerné kresby položené kolem i děsivé zvuky, jekot, co čas od času žalostně zaskřípou z temných koutů pralesa, prý patří plačícím duchům tam zemřelých nešťastníků. Krev v žilách by jednomu ztuhla. Mladý lesák je v těch místech prvně a necítí se nejlíp. Sténavě zahoukal výr. Hrůzný to, strašidelný hlas! S adjunktem trhlo, naprázdno polknul, oči vytřeštil. Uf, ještě že je znovu ticho. Prásk - lesem švihl bič výstřelu. Se strážcem lesa to řádně škublo a srdce mu okamžitě vlétlo do krku. Automaticky sáhl po pušce, podařilo se mu zhluboka nabrat dech a celý obživlý zapomněl na strašidla, chtivý uchopit tuhle šanci za pačesy, naslouchá tam, hned jinam a zase támhle ...

Střílel fotr, ví parťák. Flintu, kterou po ráně podvědomě sevřel v dlaních, staví zpátky ke kmeni. Počká. Teď musí zvlášť pečlivě pohlídat okolí. Vždycky to

tak dělají. Jeden k druhému se po výstřelu přiblíží teprve po chvíli a nikdy ne přímo, zásadně oklikou. Je třeba mít přehled, přikrýt druhému záda, kdyby náhodou?! Jestli srnce dostal, mají hotovo. Něco zašustilo? Junák je rázem divně roztěkaný, v žilách jasně cítí ostře tepající krev. Ano. Něco slyší! Slabé kroky snad? Koukne mezi stromy k pasece i za sebe. Nikde nic. Ale přece, nedaleko zašustila tráva. Otočí hlavu a – pro všechny Kristovy rány - před ním, jako obrys zlého zjevení, stojí adjunkt a puškou mu míří na prsa. Skok a už drží jeho zbraň. Mladý Němec z osady na české straně hranice zkamení. Ruce musí zvednout nad hlavu, o krok ustoupit, v hlavě mu hučí, mihla se tam Gréta, v ústech má sucho, nohy by se pod ním málem podlomily. Dělá pomalu, co je mu poroučeno, ale uvažovat nepřestává, ozývá se pud sebezáchovy. Uteče! Musí tomu mlíčňákovi zdrhnout! Musí, musí, musí, opakuje mozek.

„Co tady děláš?“ slyší dotaz v češtině a poznal, že hlas zeleného mužíka nezní dost pevně.

„Po čem si střílel, pytláku?! Kde to leží?“ přidává na síle, povedeným činem povzbuzený ambiciózní strážce zákona a na lapeného chlapa pořád míří, rozhodnutý při chybném pytlákově kroku, vystřelit. Řemen zabavené dvojky hbitě hodil na rameno, ale odpovědi se nedočkal. Opakuje dotaz německy. Ani pak se k němu jediné slůvko nevrátilo.

„Oněměl jsi?“ zesměšňuje ho knížecí junák v kamizole, jistý si vítězstvím.

„Kde je zvěř. Hybaj k ní! Že bys minul, ti nevěřím. Tak, co?! Jde se! A hezky dva kroky před laufem, ferstehen?! Nic nezkoušej, nebo to do tebe nasypu,“ velí a hlavněmi razantně švihne nahoru a dolů, aby rozkazu dodal patřičnou váhu.

„Ani vlastní pušku si neohlídáš, pytláku. Však počkej, já s tebou zatočím. Pohni sebou!“ velí adjunkt důrazně i hlasitě, asi aby sám ze sebe vyhnal zbytky strachu. Dodá: „Mazej!“ Pytlák celou dobu uvažuje, kde tomu cucákovi zmizí. Až popojdou k mlazině, skočí do houští, okamžitě sebou smýkne k zemi, kdyby zelenáč přece střílel, a ztratí se mu. Třeba ten panchart nakonec kohoutek nezmáčkne. Risknout to musí, jinak skončí v base, byl poznán a přišel o flintu, o jasný důkaz pytláctví. Jestli nezahne kramle, zavřou ho! Potí se mu dlaně, musí držet nervy na uzdě a získávat čas.

„Jo, jo, dobře pane adjunkt, dyť už jdu. Vezmu si batoh.“ Sehnul se pomaličku a ještě pomaleji, s jednou paží pořád nad hlavou, zvedl prázdný vak. Adjunkt byl vším tím děním naplno zaměstnán, okolí málo sledoval a stalo se:

„Odhodte flintu nebo střelím,“ ozve se za nimi nečekaný hlas ostrou němčinou a adjunkt po něm okamžitě otáčí laufy. Bác! Rána a oheň ze spáleného prachu vletí mezi tři muže. Fotr s šátkem přes obličej práskl adjunktovi před nohy. Ten, zaskočený a k smrti polekaný, pouští pušku do mechu a hned z ramene odhazuje i pytlákovu zbraň. Vyděšeně sleduje dění kolem sebe a ochotně zvedá ruce vzhůru. Mladý jeho dvojku bleskově sebral a úderem o strom roztránil pažbu.

„Ani vlastní pušku si neohlídáš,“ suše, bez vítězného tónu vrací adjunktovi posměšek a zničený kvér mu drze hodí k nohám. Má co dělat, synek vyrostlý z drsných poměrů, před minutou sám v těžkém průšvihy, aby pevně zařátou pěstí zelenáči jednu pořádnou nenatáhl.

„Zmiz. A jestli se v lese ještě jednou potkáme, střílím bez varování. A těm vašim vyřídí, jaký tě potkal lidumil a vlásek na hlavě ti nezkrivil. Příště to bude mnohem horší.“ Horalův nezvykle dlouhý projev byl skončený. Naprosto rozhozený lesák s mocně bušícím srdcem v hrudi couvá, aby ze svojí noční pochůzky za okamžik rychle pelášil k fořtovně rád, že vyvázl se zdravou kůží. Jen zmizel, starý se obrací k mladíkovi.

„Fofrem! Dělej. Necháš se chytit takovým cucákem. Furt myslíš na blbosti. Mizíme!“ Nemínil to zle. Slyšel hlasy a došlo mu, že adjunkt mířící za výstřelem narazil na mladého náhodou. V rychlosti chytanou srnce za běhy a pádí lesem dolů nad ves. Zadýchání zastaví až v kraji smrčiny nad kostelem. Je tam stará jáma po lámání kamene zarostlá hustým křovím. Tam úlovek rozhodí. Pracují mlčky, jde jim to, zkušeným, hezky od ruky a zanedlouho se rozchází, každý jinam. Starší se prohýbá pod těžkým ruksakem na zádech, zatímco mladý chvátá ukrýt pušky. Tedy jenom jednu, tu svoji bere ráno s sebou. Partnerovi o tom neřekl, však on pochopí. Podíl za srnce matka dostane, tu by fotr neošidil.

Hned s rozedněním odešel mladý do Bavorska za Grétou. Obával se, že by četníci i financové mohli dostat od adjunkta jeho popis. Jistě se kolegům pochlubí a hlavně ta rozbitá puška ho donutí vymyslet pomstu. Upaloval přes kopečky, vědom si toho, že na české straně, až se občas podívá za mámou, bude muset být opatrný. Když procházel pašeráckou stezkou mezi zrádnými močály a opakovaně skoro přísahal, že pytláčení nechá. Jenže, každý krok blíž Bavorsku v něm z toho předsevzetí ubývalo. Kde je zvěř, tam jsou i pytláci. Copak člověka mohou uživit dřeváky, topůrka, košťata? Máma často běduje

nad prázdným hrncem a brambor z políčka mají akorát k přežívání, kousek masa neodmítne. Vzpomněl, jak byli s fotrem sehraní, a když se lov povedl, hned bylo pár dní lépe. Bude mu chybět, starý brach. Nezbude, než dát se domluvit s bratry svého děvčete. Zase vzpomněl Ameriku, ale jenom mu přelétla přes nos a zmizela.

Ve skrýši zůstala sama brokovnice nepravého fotra. Má ho rád. V noci ho zachránil od kriminálu. Vlastní rozložená dvojka, si hová pod kabátem a každým krokem se zhoupne. Les je teplý létem, jenom úžasná vůně páleného střelného prachu, co ucítil vždycky těsně po výstřelu, k rozlučce přece jenom trošku chybí. Usmál se bláznivé myšlenkou a přidal do kroku. Najednou byl šťastný, opět volný jako pták pod oblaky. Spěchal za děvčetem i za novým začátkem. Slunce si po ránu proklestilo cestičku dolů i skrz řídkou mlhu. Pilo z ní až do poslední kapky. Pak, nasnídané, polilo temena hor nachem, a kde se patřilo, pokládalo příjemné, fialkové odstíny.

Stará dobrá Šumava byl kraj drsného klimatu a těžce vydobytého chleba. Kraj tvrdých, ale díky propojením s přírodou také krásných lidí. Ano, je to pravda pravdoucí, sneslo se z nebes a celá Šumava se nad tím tvrzením usmívala.